

GELİNCİK TARLASINDA

Bazı anları, görüntüleri, sözleri, arkadaşları, akrabaları, yaşamöykülerini, filmleri, yemekleri, kitapları, oyuncakları, giysileri ve onlarla ilgili her şeyi, yaşamımızın içindeyken üstüne bir ışık huzmesi düşmüş ve sonsuza dek sabitlenmişçesine net hatırlarız. Ömrümüz boyunca... Çünkü hafıza seçicidir ve kendi filminin kayıtlarını yaparken tamamen öznel davranır.

Ben de o geceyi o kadar iyi hatırlıyorum. Böyle kaza anlarında yaşanan şokun etkisiyle, başından geçenleri yıllar sonra bile hiç hatırlamazmış çoğu kişi. Zihin, kendi başına gelen acılara karşı kendini korumak için, varlığını tehdit eden ve bütünlüğünün parçalandığı anları kaydetmekten özellikle kaçarmış diyorlar. Ben de öyle olmak isterdim. Ama her anı hatırlıyorum. Dolunayın tepede olduğu aydınlık bir geceydi, Chan Chan çalışıyordu ve biz sakin dingin Ölüdeniz'e gidiyorduk. Sonra parlak bir ışık, kulağı sağır edecek yükseklikte çığlıklar, dünyanın en tiz fren sesiyle paramparça ve kırmızı oldu görüş açımdaki her şey. 26 yıllık geçmişim gömüldü orada ve bir kılıç gibi kulağımdan ömrüme saplanan o tiz fren sesiyle ve tuz buz olmuş kırmızı bir otomobil camından bakan gözlerle sil baştan, yeniden başladı bütün gerçeklerim.

Bir sürü ameliyattan, tedaviden sonra gözlerimi açabildim. Evet, sadece gözlerimi açabildim. Çünkü sadece gözlerim vardı artık. Epikriz raporlarından, havada uçuşan bütün o tıbbi terimlerden, testlerden, harflerden, sayılardan ve yüzdelerden bir tortu gibi bana kalan, sadece 4 harf oldu; felç. Boynumdan aldığım ağır bir hasar sonucu vücudumu hissedemeyecektim artık. Yani bacaklarım, ayaklarım, kollarım ve parmaklarım yerlerinde olmayacak gibi olacaktı.

Çocukluğumda evcilik oynadığım, ilkokulda elmaları birlikte kızarttığım, ortaokulda ilk sırlarımı paylaştığım, lisede birlikte üniversite tercihi yaptığım, basketbol takımında üçlük atış çalıştığım, üniversitede mikro iktisat soruları çözdüğüm, bankada müşteri şikayetlerini göğüslediğim ve topuk tıkrıtlarımı yarıştırdığım bir sürü arkadaşım yıkıldılar önce. Tanrıya inanan da vardı aralarında inanmayan da, az inanan çok inanan da; ama hepsinin verdiği mesaj netti: Bunun Filiz'in başına gelmesi haksızlık Tanrım!

Sonra... Evimin kapısından çıkıp dünyaya, lodosa, poyraza, yağmura, kara, çamura, ılık ilkbahar yeline, nemli melteme, kuru sam yeline, denizin kumuna, midyesine, denizanasına, yosuna, toprağa, üzüm bağına, zeytin ağacına, söğüt salkımına, kavak gölgesine, bulut beyazına, kuzu yününe, çimen yeşiline, ovada ekili ayçiçeğine, Budapeşte uçağına, Çin pirincine, Budist tapınaklarına, Muson yağmurlarına, Küba puolarına, Che berelerine, New York sergi salonlarına, Münih havaalanına, Berlin duvarına, Auschwitz'in ırk ayıplarına, Hiroşima'nın insanlık kayıplarına, zemini halı kaplı plazalardaki ofislerine, suşi restoranlarına, rakı sofralarına, ev sinema sistemlerine, 3 boyutlu gösteren gözlüklerine, saksıdaki devetabanına, yani kendi küçük tarihlerini ve dünyanın büyük tarihini fotoğrafladıkları sayısız ve türlü an'a karıştıklarında görevlerini yapmışlardı artık. Evlerine dağıldılar. Kışın sıcacık, yazın serin, merdivenli evlerine ve engelsiz, uçsuz bucaksız dünyalarına.

Yakınmıyorum. Biliyorum, herkes üzüldü, çok üzüldü. Akrabalar, arkadaşlar, komşular. Herkes kendi penceresinden üzüldü, hem de kendi başlarına gelmiş gibi kendilerinin en çok önem verdikleri şeylerden başladılar üzülmeye. Kimi önce gençliğime yandı, kimi güzelliğime, kimi de başarılı oluşuma. Ama sadece ablam, babam ve annemin hayatı benimkiyle birlikte değişti. Ve ben o gün anladım "aile" olmak ne

demek, ağlarsa anam ağlar ne demek. Onları kaybedersem, şimdiden gördüm, öksüz olmak ne demek, yetim olmak ne demek.

İlk günlerde hasarın az olması umuduyla ve iyi bir fizik tedavi ile 6 aydan 2 yıla kadar çok gelişme kaydedebileceğimi söylüyordu doktorlar. Ama 6 ay geçti ve ben hala annemin ve ablamın desteği olmadan bir hiç gibi hissediyorum kendimi. Onların yardımıyla kolumu 5-10 cm kadar kaldırılabiliyordum mutlu oluyoruz hepimiz. Artık kabul etsem iyi olacak, iyileşemeyecek kadar çok hasar almış sinirlerim. Ben artık yatağa bağımlı bir omurilik felçliyim. Kendimi bir hiç gibi hissediyorum mu dedim. Hayır, hayır, bir hiç kadar bile hissedemiyorum kendimi.

Artık kendi başıma hareket ettirebildiğim ellerim yok, bacaklarım ve ayaklarım yok. Hatta bir idrar kesem bile yok. Mandallı bir sondam var, annemin veya ablamın elleri olmasa hiçbir işe yaramayacak olan. Mesanemde ve böbreklerimde iltihap olmasın diye 3-5 saatte bir mandalı açıyorlar kapatıyorlar.

Nasıl da düzenli oldu yaşamım. Gece geç yatmalarımın şikayetleri kalmadı annemin. Babam arkadaşlarımla buluşmak için izin istememi beklemiyor artık benden. Hatta kendisi getiriyor arkadaşlarımı eve. Ablam mavi çizgili kazağını giydiğim için artık hiç kızmıyor bana.

Yemeğimi bazen annem bazen ablam yediyor özenle. Bilirsiniz, bir taşa hiç yağ yoktur. Bir taş gibi yatacaksanız, sizde de 1 gram bile yağ olmaması gerekir ki, zaten sağlığını kaybetmiş olan bedeninizde daha da fazla sağlık sorunları çıkmasın. “Bol su, sebze ve lifli gıdalar” o günlerde en popüler üçlüydü bana bakan bütün doktorların dilinde. Sözlerini dinledi ama her şeyi de onların istediklerine bırakır mı annem, sevdiğim şeylerle sağlıklı yiyecekler arasında gidip geldi. Bir sarkaç gibi. Bir gün patates kızartmasıyla kaçamak yaptıysak, ertesi gün brokoliyle günah çıkarttık. Sinameki çayıyla çare buldu benim artık istesem de hiçbir zaman hissedemeyeceğim sindirim sıkıntılarım.

“Kullanılmadıkça kaslar da erimeye başlar yavaş yavaş” dedi doktorlar. Başladı da. Neden erimesinler ki, benim artık hükmedemediğim ve kullanmadığım kaslarım üzerinde bir hak iddia etmeye ne hakkım olabilir. O yüzden ben o hakkı ablama devrettim. Masajımı ablam yaptırıyor her gün, biraz sabah biraz akşam. Şimdi titreşimli bir masaj cihazı da almış benim için. Ne tuhaf, nasıl hissettirdiğini ben bilmiyorum, en çok kullanan ben olsam da. Hiçbir zaman da öğrenemeyeceğim.

Hem ait hem sahip olduğum en büyük varlığım, havalı yatağım. Beni hiçbir zaman terketmeyeceğini bildiğim, hiç terketmeyeceğim. Vücudumda yara olmaması için saf pamuklu çarşaflarda, 2 saatte bir çevrilerek yatıyorum bu havalı arkadaşım. Hiç şikayet etmiyor benden. Sessizce anlaşıyoruz. Ama hareketsiz durduğu yerde sadece benim duyduğum bir ses çıkaran bir oda arkadaşım daha var. Kazadan sonraki ilk günlerde iyileşeceğim umuduyla bir paralel bar yaptırmıştı odamın sol duvar tarafına babam. Boydan boya. Ben o barda yürüyüş çalışmalarını yapacak, tamamen iyileşecektim. Şimdi öylece duruyor odada. Ve kemiriyor babamın içini, biliyorum. Duyuyorum tıkr tıkr nasıl kemirdiğini. Onu oradan kaldırıp erken vazgeçmiş olmakla, kaldırmayıp beni her gün acılarımla yüz yüze getirmek arasındaki o çetin çelişkide gidip geliyor babam, bir o taraf bir diğer taraf kemiriyor da kemiriyor babamın içini.

İlk günlerde tavana bir ayna koydurmak istemiştik ben de Frida gibi. Ama üstüme düşmesinden korktukları için bütün istediklerim içinde bir tek buna cesaret edemedi annem babam. Sonra ben de düşündüm, benim Frida gibi kendi resimlerimi

yapacak kadar bile elim kalmadı dedim kendi kendime, çaresizliğimi de görmek istemediğimden vazgeçtim sessizce. Ama karşı duvara bir ayna konduğunu gördüm bir sabah uyanınca. Aynada kelebekler vardı. Uçuşan yüzlerce kelebek. Pembe, mor, kırmızı, turuncu, sarı, yeşil kelebekler, küçük büyük.

Burada hareketsiz yatıp, aynamdaki kelebeklere bakarken çocukluğumdan görüntüler geliyor gözlerimin önüne sık sık. Rüyamsı, top top pamuksu bulutlar içinde. Ilık bir ilkbaharda, kavuran bir yaz sıcağında, kar kıyamet bir kış gününde ya da kederli bir sonbaharda, bir öğle sonrasında, Hayriye Teyze'nin iki sokak ötedeki kızına giderken omzuna attığı pardösüsü, pencereden bir örtü silken Melahat Teyze'nin sarı saçları, her daim dükkanının camekanından bizi seyreden bakkal Ali Amca'nın kulağındaki kalemi ve bizim oyunlarımızla dolu anları gösteren o sokak resmindeki bütünlük şimdi nerede... Oysa bugüne kadar hiç de güzel bir çocukluğum olduğunu düşünmemiştim. Yaşamış geçmişim. Ama artık o kadar ulaşılmaz geliyor ki o günler, biri bana bir masal anlatmış sanki. O zaman anlıyorum, önemli olanın anlatılan hikaye değil, hikayenin nasıl hatırlandığı ve anlatıldığı olduğunu.

* * *

Şimdi geçmişimi yeniden kurgulayarak, bugünümü yaşıyorum ve yeni anılar oluşturuyorum gelecekte hatırlamak için. Eskiden farkında olmadan yaptığım şeyleri hatırlıyorum ya da hiç göremediklerimi farkediyorum.

Özleyecek ne çok şey varmış meğer. Yürümek, koşmak, yemek yemek, elimi yanağıma koyup düşüncelere dalmak, dizlerimi kendime çekip önümde açık duran romanı okumak, kitabın sayfalarını çevirmek mesela, kitaba dokunmak. Ağırlığını hissettiğim kitapların, gerçek kağıttan, incecik veya kalın sayfalarına dokunmak. Kitapların sayfalarına dokunup kitabın kendisinden bağımsız olarak kalite notları vermek yayınevlerine. Adi, pelür kağıdı gibi incecik kağıt kullananlar, iç kapak sayfasını renkli yapanlar, kalın tok kağıtlara en güzel harflerle, kaliteli mürekkeple baskı yapanlar. Kırmızı, mor, kısa adlı, uzun adlı, yazarı tanınmış, tanınmamış, klasik, modern; bütün o kitapları basan yayınevlerine.

Banyo yapmayı özlüyorum mesela, suyu ve köpükleri ellerimde ve tenimde hissedebilmeyi. Sabun temizliğindeki nemli tenimi. Hatta parmaklarımın buruşmasını. Sudan pek de hoşlanmayan Pamuk'a doğru ıslak saçlarımı savurup onu kaçırmayı.

Pamuk'u özlüyorum. Ondan neden bir anda uzaklaştığıma altı aydır anlam veremeyen ve ısrarla hala üstüme atlayan ve okşanmayı bekleyen Pamuk'un ipek gibi tüyelerine dokunmayı. Arada sırada evin bir ucundan diğer ucuna doğru koştururken gözlerimin içine baktığını görüyorum, "Hadi gel kovalamaca oynayalım" diyen bakışlarını. "Gelemem Pamuk" diyorum ona, işte o an bir damla yaş dökülüyor gözümden.

Okul günlerimi özlüyorum. Haftaya, yeniden hatırlayacağım o günleri de kafamda. Ders bitince hemen eve gelmeyeceğim mesela, baharda bahçelerde daha çok zaman geçireceğim. Daha çok yaprağa dokunacağım. Daha çok çiçeği koklayacağım. Daha çok kedi seveceğim sokak aralarında, daha çok köpek besleyeceğim, daha çok sokak çocuğunun gözlerinin içine bakacak, başını okşayacağım. Daha çok simit atacağım martılara, güvercinlere. Arkadaşlarımla Yıldız Parkı'nda erguvan ağaçlarının dibinde daha sık piknik yapacağım, okulda 400 kişilik kalabalık amfide sıcacık bir köşe bulup

bütün teori kitaplarını okuma, akademisyen olma hayallerine dalacağım. Daha çok kahkaha atacağım kantinde, okul merdivenlerinden yuvarlanıp bütün kantin bana güldüğünde “Acımadı ki, acımadı ki...” diyeceğim.

Ama bu hafta, ofisi özlüyorum. Ya evet, ofisi bile özlüyorum. Mutluluklarımı ve mutsuzluklarımı. Çalışmaya bir Şubat günü başlamıştım. İşe ilk girdiğim günlerde sıcacık ofiste çalışır ve bana verilen ufak tefek işleri bitirip şefime uzattıktan ve hırkamı çıkarıp koltuğuma astıktan sonra düşünürdüm, “Çalışmak bu mu yani, yaptığım bu basit işler için bana ay sonunda o kadar para mı verecekler.” O günlerdeki o masum mutluluk hissini kanıksadım çok geçmeden ve alıştım 3 kuruş para kazanmak için bunca çalışmaktan şikayetçi olma hissine. Haksızlıkları gördüm, haklı nedenlerim de vardı şikayet etmek için. Şimdi o Filizlerin ikisini de alıyorum yanıma, hafızamda yanyana koyuyorum. Maaş bordromda çalışmamın karşılığını görüp seviniyorum, ayaklarımı terleten naylon çoraplardan giyip, topuklu ayakkabılarımın her bir çiftine mutsuzluğumu kusmak istediğimde de fırlatıp atıyorum onları, üstüme yapışan bütün haksızlıklarla birlikte bütün kötülüklerden ve çirkinliklerden sıyrılıyorum.

En çok tiyatroya gitmeyi özlüyorum. Alkışlamayı hiç özlediniz mi siz, ben özlüyorum. Burada, bu tarafta daha çok tiyatroya gidiyorum artık. Daha çok baleye, operaya. Carmen’in belki bin defa izledim. Madam Butterfly oğlunu bana emanet etti geçenlerde. Tchaikovski’nin Odile’i ve Odette’i aslında benim. Tango kursuna da yazılıyım belki önümüzdeki yıl. Bu yıl doluyum çünkü, Harmandalı sözü aldım bir arkadaşımdan.

* * *

Çocuktum, 4-5 yaşlarında. Şehirlerarası bir yolculukta, kıpkırmızı bir tarla görmüştüm. Hayatımda ilk defa. Nefesim kesilmişti güzelliğinden. Kazadan sonra gözlerime mihlanan kırmızı dünya, şimdi o kıpkırmızı gelincik tarlası. O tarlada bir gelincik ben de artık. Yüzüyorum, benim gibi sayısız arkadaşımınla. Rüzgâr incecik yapraklarımızda.

İltür A.

